

▲ Geluidentheater van De Waterlanders, met zo nu en dan een lijk: een lekker halfuurtje. Foto's: Hilbrand Dijkhuizen

Theater in de alledaagse werkelijkheid

REPORTAGE AXIS FESTIVAL

● Er viel in het weekeinde in Assen veel te genieten op theatergebied

Door Peter van Strien

Assen Overal in het Noorden regent het, deze zaterdag. Behalve in Assen. Een plek blauwe lucht boven het centrum verraad van verre dat daar iets feestelijks gaande is. De organisatie van het Axis Festival kan behalve op haar vaste sponsors ook op enige steun van hogerhand rekenen. En dat mag ook wel. Met vijf eigen producties en een ruim aanbod van andere nieuwe acts toont Axis ambitie. Een driedaagse, klinkende finale van het zomertheaterfestivalseizoen.

Tumult voor de deuren van een warenhuis. Een jongen wordt luid uitgefoeterd door zijn baas. Het gaat om een afgedankte partij Roma's. Een tomatendramaatje met een actueel randje. Drie passerende Marokkaanse jochies blijven staan. 'Wat is dit? Is dit echt?' vraagt de één. 'Nee, dit is toneel! Nep!', zegt de ander en geeft daarmee een knappe samenvatting van waar het vandaag eigenlijk om zal draaien.

Een man met een verhuisdoos loopt dwars door het scènetje heen. Toneel of echt? En die mevrouw met boodschappentas die er zo sneaky achterlangs sluipt? Echt, zo te zien. Later zien we de man met

”
Wat is dit?
Is dit echt?
Nee! Dit is
toneel!
Nep!

▲ *Zaakjes* begon in Herberg De Koppelpaarden.

het pak terug op een andere locatie. *Zaakjes*, een oorspronkelijk Frans theaterproject, neemt de toeschouwer ook mee een bakkerswinkel in. Een gewone winkel, waar gewone mensen rare dingen doen. Dan even tijd voor de kunstroute. Onder de titel *Gluren bij de burens* mag je zomaar bij vreemde mensen binnenvallen om hun kunst te bekijken. Chique panden aan de vaart gemarkeerd door kleurige vlaggen. Zo kom je nog eens ergens.

In het Asserbos speelt theatergroep Knoest de première van een nieuwe productie. *Kale bomen ruisen niet* gaat over het verdriet van Jos en Rie. Een vriendinnendrama met echo's van Becketts *Godot*. Terwijl ze wachten op iets dat niet zal

komen, komen onderlinge machtsverhoudingen bloot te liggen in een hilarisch, machteloos pingpongspel. Alles lijkt te zijn wat het niet is. Een dik uur pijn en venijn eindigt met een troostrijk schouderklopje op afstand. Er valt een beukennotendop op het bankje voor me. Het nootje er in is leeg. En het begint zowaar even te regenen. De hemel huilt mee.

Ook in het bos, een act van TG 42, *Indien mogelijk: keer om*. Vorig jaar met een ultrakorte, spetterende Tsjechov, nu met een opgeleukt therapeutisch prutje. Na een veelbelovend begin – de aanstormende auto, de wanhopige bestuurster en het zich herhalende en daardoor des te rampspoediger 'Bestemming

bereikt' van de TomTom, probeert een opgewekt alter ego de gestrande reizigster te vergeefs op te pepen. Ze is op het 'helderste moment van haar leven'. Rijk maar ongelukkig. Met uitzicht op de grauwe zerkken van de begraafplaats aan de andere kant van de sloot.

Het gebouwencomplex van Hotel de Jonge als spookhuis, je moet het beleven. Het theatercollectief De Waterlanders neemt de toeschouwer mee op een theatrale wandeling door morsige gangen, duistere kelders en vochtige catacomben. Overal klinken geluiden, onwezenlijke klanken, grafmuziek uit bizarre instrumenten. Oude, verbouwde of geruïneerde telefoontoestellen waaronder één met

tanden. Een violist bespeelt glazen, zelfs de treden van een ijzeren wenteltrap. Bewegende barkrukken, zwijgende acteurs, een vermoeden van een handgemeen. Hier en daar een lijk. Lekker halfuurtje.

Tussen Dame Jeanne, een verhaal over de beroemde schilderes Frida Kahlo en haar zuster, en de theater-solo van Romijn Conen plus boottochtje, kies ik 't laatste. Jammer: de brug verderop is kapot: dat wordt eerst een kwartier lopen, dan een half uur tuffen naar zorgboerderij Kloosterhaven, alwaar eerst een kwartiertje pauze. Goedgemaakt door een voortreffelijke espresso van zelfgebrande koffiebonen.

Amstelman is de titel van de theatertekst van Nanna Tieman. Ongetwijfeld een verwijzing naar Romijns rol in een reclamespotje. We zien hem als acteur die na zijn rol als Hamlet zijn kleedkamer binnenkomen. We zien de clownesk geschminkte, klassiek uitgedoste, behaagzieke acteur met dat indrukwekkende stemregister en die keur van kokette gebaren en bewegingen gaandeweg veranderen in een echt mens.

In dit indrukwekkende transformatieproces schraapt hij de lagen toneel van zich af. Hamlet is Romijn geworden. Blijft de vraag: ook dan blijf je spelen. Alle echtheid houdt een randje nep. Op de terugweg een slotscène, gezien vanaf het dek: twee ganzen lopen op de weg. Er komt een auto aan. Doffe plof. Gans dood. Geen toneel, wel drama.